ENCESA 2027

ATALAIANT EL CANVI

Una mateixa mar. Tants de noms.

Mare Nostrum. La nostra mar.

Mare Internum. La mar interior.

Mesógeios Thálassa. La mar enmig de les terres.

Al-Baḥr al-Abyaḍ al-Mutawassiṭ. La Mar Blanca del Mig.

Mar Mediterrània. La mar enmig de terres.

Durant segles, diferents pobles han anomenat aquesta mar segons la seva manera de mirar-la i de viure-la. Perquè **els noms no només designen les coses: també revelen la nostra mirada.** Per a algunes persones, la Mediterrània és casa, paisatge, vacances i horitzó. Per a altres, és camí, frontera, por i desaparició. **Una mateixa mar pot ser un paradís o un cementeri.** I ens negam a acceptar que acabi rebent un altre nom: **la mar de la mort.**

Com a jovent, volem trencar amb les etiquetes que ens impedeixen veure les persones tal com són. Paraules com irregulars, estrangers o MENAS amaguen noms, històries, pors i somnis. **Cap etiqueta no pot definir una vida.** Per què sospitam de qui fuig de la guerra, de la fam o de la persecució? Per què els diners fan que una persona estrangera sigui benvinguda, mentre que la pobresa es converteix en un motiu de rebuig?

Alçam la veu perquè **els drets humans no són un premi que s'hagi de guanyar.** Ens pertanyen des del moment que naixem. Però massa sovint es perden entre fronteres, murs invisibles i una burocràcia que oblida que **la dignitat no entén de passaports.** No podem permetre que les vides es redueixin a xifres ni acostumar-nos a comptar morts i oblidar persones.

Tothom té la sang vermella. Per què hauríem de sagnar per demostrar que som iguals?

Potser la pregunta no és què ens fa diferents, sinó per què aquestes diferències ens impedeixen reconèixer allò que compartim. Perquè, de vegades, **no és la realitat la que ens separa, sinó la manera com la miram.**

Durant segles, des de les talaies es vigilava la mar per advertir de possibles amenaces. Quan apareixien embarcacions a l'horitzó, s'encenien senyals d'alerta. Avui tornam a aquestes torres amb una altra voluntat: **allà on abans es veia una possible amenaça, volem reconèixer persones; allà on s'encenia un senyal d'alerta, encenem una llum de solidaritat.**

Això és, per a nosaltres, **atalaiar el canvi**: qüestionar els prejudicis i transformar la manera de mirar, però també actuar. Començam quan no reim una broma racista, quan defensam qui pateix discriminació, quan no compartim una mentida i quan coneixem abans de jutjar. **Perquè el canvi no comença amb grans discursos, sinó amb allò que feim cada dia.**

Des d'aquestes talaies, volem que el nostre compromís viatgi com els antics senyals, d'illa en illa, de costa en costa i de poble en poble. Que anunciï una Mediterrània on la diversitat no sigui motiu de divisió i on cap frontera no valgui més que una vida humana.

Una mateixa mar. Tants de noms.

Mare Nostrum, la nostra mar. La mar de tothom. Però no basta anomenar-la així. **No pot ser nostra una mar on homes, dones i infants arrisquen la vida cercant un lloc on viure i on tantes persones no arriben mai a l'altra riba.**

Avui, des d'aquestes talaies, encenem una llum. **Una llum per atalaiar el canvi i, amb ella, una pregunta que ens compromet:**

I nosaltres, quina Mediterrània anomenarem nostra?